

mijmering / paradijs

Soms kan iets je plompverloren raken. Pats, daar zit je dan, aan je stoel genageld. Het overkwam me van de week tijdens het afscheid van een goede vriend, een groot muzikliefhebber. Ik was benieuwd naar zijn muziekkeuze. Zelf heb ik voor mijn eigen afscheid een

lijst samengesteld die zo lang is dat 'boterhammen mee' geen luxe is. Hij loste dat eenvoudig op en koos slechts één lied: 'Le spectre de la Rose' uit 'Nuits d'étés' van Hector Berlioz.

Wetenschapper en gedegen vorser als hij was had ik zoveel romantiek niet achter hem gezocht. Mooi trouwens om alles in één stuk te zeggen, iets waar ik me ook maar eens op moet gaan richten, wil ik daar straks niet in m'n eentje blijven staan. Toen de eerste noten klonken dacht ik 'Leo, stel me niet teleur en kies voor de uitvoering met Regine Crespin, Decca 1952'. En jawel, Leo zou Leo niet zijn geweest als hij niet had geweten dat hij voor dit lied bij deze zangeres moest wezen. Het lied bracht mij bij mijn jaren van ontdekking, decennia geleden; de geest nog kneedbaar, nog een wereld van schoonheid te winnen, dromen nog in de veilige staat van onbereikbaarheid. Ik zie me zitten op de hoek van de tafel in het hoge klaslokaal van het tot conservatorium verbouwde klooster, overrompeld door deze paradijselijke combinatie van poëzie (Théophile Gautier), muziek en stem. Nooit een opname gehoord die deze evenaarde. Mensen vragen wel eens van welke muziek ik het meeste hou. Dat wisselt, maar afgelopen woensdag was dat dit lied van Berlioz.

In het klassieke lied draait het om een detail van een detail van een detail. Om fijnzinnigheid waar nauwelijks woorden voor zijn, om de weerklank van een wereld die je vermoedt maar die in de vaste materie van het dagelijks leven zelden voelbaar is.

Eenmaal weer buiten en vele woorden verder haalde ik eens diep adem. De lucht was fris, een vroege vogel zong al van het voorjaar. Dank je Leo, voor dit laatste aangenaam verpozen.